

պիտի լսէ զինք, եւ ամենայատուկ սիրով պիտի ընդունի:

Նաեւ Հ. Գրիգոր Նէփօթ Անտոնեան Միաբանութեան Մեծաւորն ի Հռոմ կը գրէ 5 Մայիս 1773ին առ Սարգիս, թէ վերջին գրութեանը համեմատ՝ գացեր է առ «Յունաց Եպիսկոպոսն», որ Յիսուսեանց կարգէն է, եւ խօսակցութեան արդիւնքը կը հաղորդէ այսպէս. «Նախ ասաց թէ Սրբազանն հաճեցաւ յետ ստուգելոյն զամենայն եւ հրամայեաց մօնսինեօռ Պօրճիայուն զի գրիցէ ձեզ գիր կոչման զի եկիջիք ի հռոմ. ի սկզբան թէպէտ պատմեաց զամենայն, բայց ոչ հաւատացին նմա. եւ ապա այլ իմն փաթէրայ եկեալ է նոր ի Կ.Պոլսու. նմա հարցին ի վերայ քոյ. եւ նոյն փաթէրայն պատմեալ է որպէս ինքն եպիսկոպոսն պատմեալ էր նոցա. յայնժամ հաւատացին նմա...: Պօրճիայուն ոչ գրելոյ պատճառն այս է նախ՝ եպիսկոպոսունս որք են աստ տեղաւորեցից եւ ապա հոգասցուք զնա...: Երկրորդ բան նորին այս է. եթէ ուղղապէս եկեալ իցէր՝ մինչեւ ցայժմ բան նորին կատարիւր: Երրորդ ասաց թէ այժմ ելեալ գայցէ, մինչեւ քանի մի ամիս բան նորին ուղղի, քանզի ոչ է որպէս այլ եպիսկոպոսունս որք ոչ գիտեն լեզու եւ ոչ եւս կարեն համարձակօրէն խօսիլ...:»

Նմանապէս վերոյիշեալ Տուրացցոյի Արքեպիսկոպոսը 26 Յունիս 1773ին կը գրէ Սարգսին, թէ պէտք չէ յուսահատիլ, այլ սպասել. ինք տեսնուած է Մօնս. Պօրճիայի հետ, որ ըսեր